

Sfântul Cuvios Alexie Omul lui Dumnezeu

Pe vremea împăraților Arcadie și Honorius (395-423), la Roma trăia o familie de credincioși foarte bogați și de rang înalt, dar foarte milostivi. Acești creștini, Eufimian și soția sa, Aglaida, primeau zilnic străini și săraci la masă și se rugau foarte mult lui Dumnezeu să le dăruiască un copil.

Pentru credința și faptele lor bune, rugăciunea le-a fost ascultată, Dumnezeu dăruindu-le un fiu. Pruncul a fost botezat cu numele de Alexie și a primit o educație aleasă, învățând științele vremii, dar și Sfânta Scriptură. Așa a dobândit un dor puternic de o viață smerită, ca prin aceasta să fie mai aproape de Dumnezeu. Cu cât înainta în viață, cu atât creștea în sufletul lui și dorința nemuririi și a vieții veșnice. Toate bunătățile pământești i se păreau lucruri de nimic.

Ajungând la vârsta maturității, părinții s-au gândit că a sosit vremea ca fiul lor să se căsătorească și au hotărât ca el să se cunune cu o fecioară de neam împărătesc. Alexie a făcut ascultare, căsătorindu-se, dar dându-și seama de deșertăciunea lumii acesteia, și-a ascultat mai mult chemarea lăuntrică și a lăsat casa părintească și mireasa în noaptea nunții. Atât părinții, cât și mireasa au suferit foarte mult, neînțelegând plecarea tânărului care avea tot ce-și dorea.

Tânărul Alexie a luat cu sine o parte din avere pe care a împărțit-o săracilor și s-a îndreptat spre Edesa, unde se afla icoana cea nefăcută de mână a Mântuitorului, *sfânta mahramă* ce avea pe ea chipul Fiului lui Dumnezeu zugrăvit prin minune.

Acolo tânărul "locuia" pe treptele bisericii, rugându-se neîncetat, făcând milostenie cu ceea ce primea și el la rândul lui. S-a nevoit astfel timp de șaptesprezece ani, rugându-se și împărțându-se des. Atât de mult i se uscase trupul de la înfrânare încât nu mai semăna cu cel ce fusese odinioară.

Când s-a făcut cunoscut celorlalți că este plăcut lui Dumnezeu, el s-a înspăimântat de lauda oamenilor ca de o primejdie de moarte și în taină a plecat spre Tarsul Ciliciei. Însă corabia cu care călătorea a naufragiat și a fost purtată pe ape până la Roma, locul nașterii sale. Sfântul Alexie a văzut în această întâmplare mâna lui Dumnezeu și, astfel, a hotărât să meargă la casa tatălui său și acolo, sub chip de străin, să-și petreacă în continuare cu pocăință cealaltă vreme a vieții sale. Ajuns în casa părinților, nemaifiind cunoscut de nimeni, a fost luat în derâdere și batjocorit de servitori.

I s-a permis să stea într-o colibă din curtea tatălui său. Mâncarea pe care o primea o împărțea cu alți săraci, pentru el oprindu-și doar pâine și apă. Slugile tatălui său îl chinuiau, batjocorindu-l ca pe un cerșetor, dar Alexie răbda toate, rugându-se pentru cei ce-și băteau joc de el. Așa s-a nevoit încă șaptesprezece ani, nefiind cunoscut de nimeni, ca un străin și sărac. Când i s-a apropiat sfârșitul, Dumnezeu i-a descoperit ziua și ceasul plecării la cele veșnice.

Alexie și-a povestit viața într-o scrisoare pe care a strâns-o în pumn și a adormit întru Domnul în ziua de 17 martie a anului 411. În aceeași zi, în Biserica Sfinților Apostoli, după Sfânta Liturghie s-a auzit un glas minunat din Sfântul Altar, zicând: „*Căutați pe omul lui Dumnezeu, care o să iasă din trup, ca să se roage pentru cetate și toate ale voastre se vor rânduie bine!*” La scurt timp s-a descoperit că acel om al lui Dumnezeu se găsea în casa lui Eufimian. Împăratul împreună cu patriarhul au sosit la casa acestuia și au aflat de la o slugă că "omul lui Dumnezeu" era cerșetorul, care se ruga neîncetat, postea și răbda toate batjocurile celor din jur. Când au ajuns la coliba sa, au găsit trupul Sfântului Alexie, cu fața strălucitoare ca soarele. Din scrisoarea pe care o ținea în mână, părinții au aflat că el fusese fiul lor și au fost cuprinși de durere și întristare că nu s-au putut bucura de prezența acestuia în casa lor. Mai târziu au avut mângâiere văzând minunile ce se întâmplau cu cei ce se atingeau de sfintele sale moaște.

Credincioșii se pot închina la capul Sfântului Alexie aflat în Biserica Sf. Lavru din Peloponez (Grecia). Viața Sfântului Alexie ne este îndemn să fim mai atenți la cei din jurul nostru, întrucât printre ei pot fi oameni sfinți.

prof. Irina Curalariu, Suceava